

Linksmų Kalėdų

ŠIS TRIUŠELIO PETRIUKO kalėdinis nuotykis telpa į dvidešimt penkias trumpas istorijas, todėl galėsi išsiaiškinti, ką Petriukas veikė kiekvieną gruodžio dieną per adventą iki pat Kalėdų. Jei skaitysi kasdien po vieną pasakojimą nuo gruodžio 1-osios, tai paskutinį atsiversi per Kalėdas!

Kiekvieno pasakojimo pabaigoje rasi pasiūlymą sukurti ar pasigaminti ką nors kalėdiško (kartais gali prireikti suaugusiojo pagalbos). Šie darbeliai yra paprasti, labai smagūs ir tikrai padės pajusti šventinę dvasią.

TRIUŠELIS PETRIUKAS kartu su savo pusbroliu Benjaminu vaikštinėjo po mišką.

– Šiandien gruodžio pirmoji! – sušuko Benjaminas.

– Nekantrauju sulaukti Kalėdų! – apsidžiaugė Petriukas.

– Dovanų norėčiau kamuolio, – svajoto pusbrolis. – Mėtyčiau jį į žemę ir į medžius. Dar galėčiau išsviesti aukštyn į orą ir paskui sugauti. Taip, kamuolys būtų ištis puiku. Petriuk, o ko tu norėtum?

– Hmm, – susimąstė Petriukas. – Norėčiau keptų kaštainių ir bulvių, pastarnokų ir morkų, pyragėlių su džiovintų vaisių įdaru, pyragaičių ir...

Benjaminas nusijuokė.

– Ir taip šito gausi. Kaip ir mes visi. Maistas yra antras geriausias dalykas, susijęs su Kalėdomis. Po dovanų, žinoma!

Petriukas papurtė galvą.

– Ne, maistas yra *pats geriausias* dalykas. Be jokios abejonės.

Pusbroliai leidosi per mišką ir toliau šnekučia-vosi. Jiedu ketino apsidairyti pono Makgregoro darže, gal ten rasią ko nors skanaus.

Priėję prie sodo vartų nustojo čiauškėti ir šmurks-telėjo pro apačią.

– Ar nematai kur nors katės? – sušnibždėjo Benjaminas.

– Ne. Nei katės, nei pono Makgregoro. Saugu... Eime! – paragino Petriukas.

Priešais juos augo ropių lysvė.

– Gaila, kad ropės labai sunkios, – susimąstė triušelis.

– Gaila, kad jas reikia kasti, – atsakė Benjaminas.

Petriukas apsidairęs pastebėjo pono Makgregoro kastuvą, atremtą į įrankių sandėliuką. Tačiau jis buvo per didelis mažam triušiu. Pusbroliams teks pasikliauti savo letenėlėmis. Laimė, triušiai puikiai moka rausti.

– Nagi, Benjaminai! – kreipėsi Petriukas. – Įsivaizduok sriubą, kurią mano mama išvirtų iš ropės. Išrauskim vieną.

Benjaminas baimingai apsidairė, bet, neradęs priežasties, kodėl reikėtų atsisakyti, ėmėsi rausti.

Dangus atrodė giedras, bet ore tvyrojo vėsa. Deja, netrukus triušiai prarado budrumą. Pusbroliai darbavosi nuleidę galvas, letenas sukisę į žemę, tik uodegėlės vinguriavo į šonus, kol jie rausė žemę aplink ropę.

– Dabar trauk! – paragino Petriukas.

Benjaminas tik linktelėjo neįstengdamas nieko atsakyti, nes sunkiai šnopavo.

Nė vienas iš jų nepastebėjo katės, tupinčios ant tvoros.

Petriukas suėmė ropę už lapų, o Benjaminas įsikibo į Petriuką.

– Pasiruošęs? – paklausė šis. – Trauk!

Jie truktelėjo.

Ropė nė iš vietos.

Jie dar kartą truktelėjo.

Bet ropė vis vien nė krust.

Katė iš pasalų sliūkinio prie triušelių.

– Na, paskutinįkart! – sušuko Petriukas. – Mums beveik pavyko...
Tiesiog jaučiu.

Benjamins tuo abejojo, bet nutylėjo. Jis dar tvirčiau suėmė Petriuką ir trūktelėjo iš visų jėgų.

Tuomet iškart įvyko du dalykai. Katė puolė prie triušių, o ropė šovė į orą! Ji praskriejo virš Petriuko ir Benjaminso, o tada... trenkėsi tiesiai katei į snukutį.

Pasigirdo garsus klyksmas. Abu triušiai tiesiog nustėro. Tačiau už jų ant žemės pūpsėjo didžiulė ropė.

– O, – teptarė Petriukas.

Katė apsvaigusi papurtė galvą ir nutykino atgal pro ropių lysvę.

Petriukas ir Benjaminsas iš nuostabos susižvalgė. Jie nubaidė katę ir gavo ropę! Diena praėjo išties puikiai.

Tik kaip dabar parsigabenti ropę namo?

Advento kalendorius

Tau reikės:

Šviesios spalvos A4 formato kartono lapo

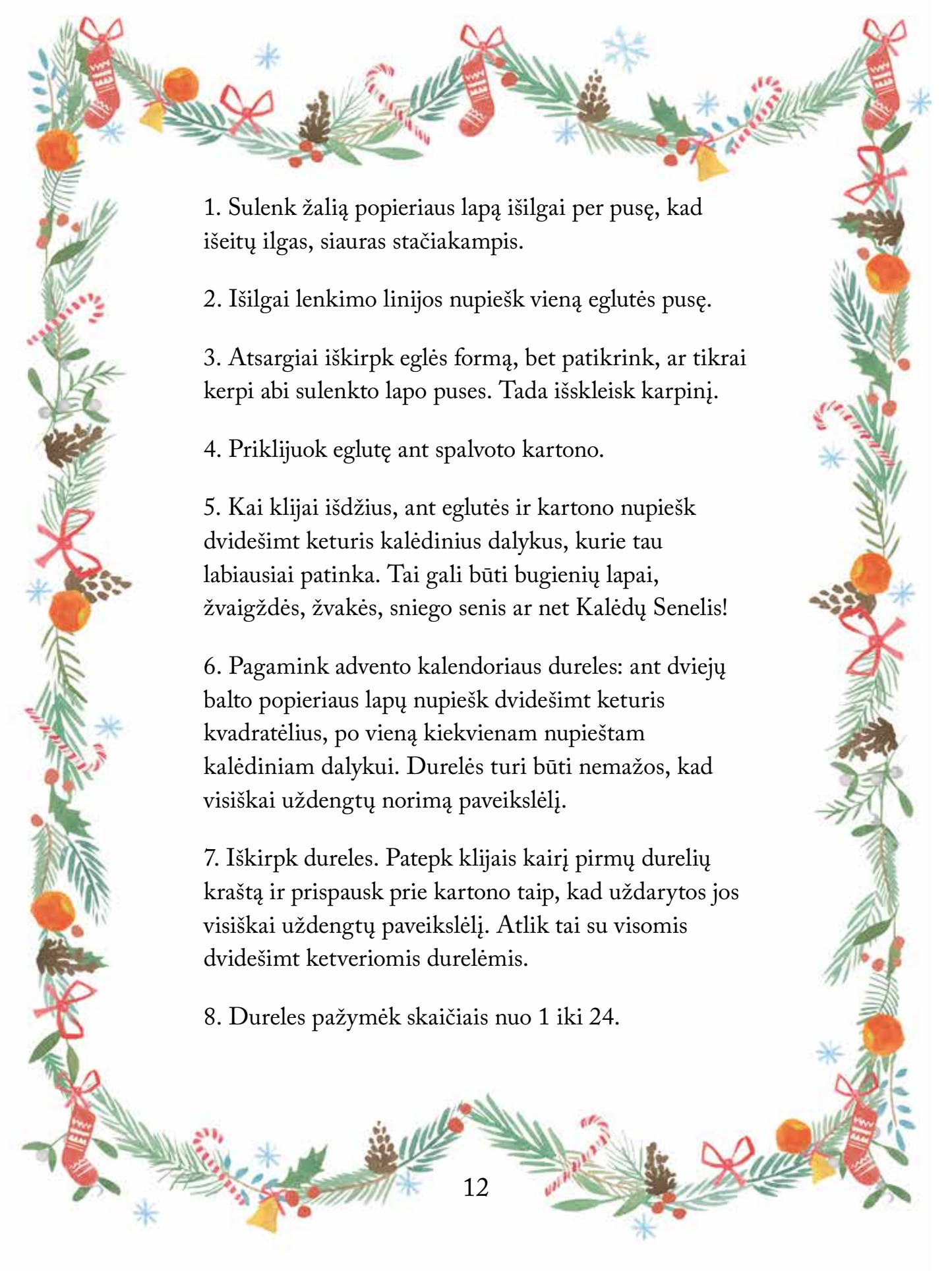
Žalio A4 formato popieriaus lapo

Pieštukų ir flomasterių

Žirklių

Klijų

2 baltų A4 formato popieriaus lapų

-
1. Sulenk žalią popieriaus lapą išilgai per pusę, kad išeitų ilgas, siauras stačiakampis.
  2. Išilgai lenkimo linijos nupiešk vieną eglutės pusę.
  3. Atsargiai iškirpk eglės formą, bet patikrink, ar tikrai kerpi abi sulenkto lapo puses. Tada išskeisk karpinį.
  4. Priklijuok eglutę ant spalvoto kartono.
  5. Kai klijai išdžius, ant eglutės ir kartono nupiešk dvidešimt keturis kalėdinius dalykus, kurie tau labiausiai patinka. Tai gali būti bugienių lapai, žvaigždės, žvakės, sniego senis ar net Kalėdų Senelis!
  6. Pagamink advento kalendoriaus dureles: ant dviejų balto popieriaus lapų nupiešk dvidešimt keturis kvadratėlius, po vieną kiekvienam nupieštam kalėdiniam dalykui. Durelės turi būti nemažos, kad visiškai uždengtų norimą paveikslėlį.
  7. Iškirpk dureles. Patepk klijais kairį pirmų durelių kraštą ir prispausk prie kartono taip, kad uždarytos jos visiškai uždengtų paveikslėlį. Atlik tai su visomis dvidešimt ketveriomis durelėmis.
  8. Dureles pažymėk skaičiais nuo 1 iki 24.

Išaušo gruodžio antroji diena. Petriukas su savo sesėmis nusprendė, kad laikas pasirūpinti Kalėdų eglute, todėl pasikalbėjo su mama.

– Gerai, bet tik nedidelę, – pritarė mama Triušienė, maišydama ropių sriubą vakarienei.

– Ačiū, mamyte! – nudžiugo Šleputė. – Mes išsirinksime nepaprastą Kalėdų eglutę.

– Tačiau kur ją rasime? – paklausė Baltauodegė.

– Ak, surasime, – užtikrintai atsakė Petriukas, nors pats tiksliai nežinojo, kur.

– Tada keliaukite, – paliepė mama. – Tik būkite atsargūs.

Triušiai iškišo nosį iš urvelio. Oras kvėpėjo gaiva. Pats tinkamiausias laikas ieškoti Kalėdų eglutės.

– Pažiūrėkime prie tvenkinio, – pasiūlė Plaušytė.

Tačiau jie terado bugienių krūmus.

– Gal vietoj eglutės panaudokime bugienius? – paklausė Baltauodegė.

– Ne, – atsakė Petriukas. – Tai ne tas pats.

Jie toliau nukeliavo per mišką. Neilgai trukus pastebėjo ženklą su užrašu:

KALĖDŲ EGLUTĖS.

Triušelis nudžiugo.

– O ką aš jums sakiau?! – sušuko jis ir greitai nuliuksėjo ten, kur vedė rodyklė.

Sesės nusekė pavymui, bet kaipmat atsitrenkė triušeliui į nugara, nes šis staiga sustojo kaip įbestas. Petriukas pastebėjo šalia eglučių dailiai pasidabinusį džentelmeną. Su ruda vešlia uodega.

– Ponas Lapinas! – aiktelėjo triušelis.

– Labas rytas, – pasisveikino Lapinas glostydamas ūsus. Jis nusilenkė persigandusiems triušiams. – Ateikite ir išsirinkite eglutę.

Triušeliai liko ramiai stovėti.

– Nagi, ateikite. Tai visiškai saugu, – ragino ponas Lapinas. – Galų gale juk artėja Kalėdos. Aš tik geranoriškai padedu draugams išsirinkti gražiausią eglutę šventėms.

Tada jis žengtelėjo atgal ir kone įlindo į krūmus.

– Gerai, aš pažadu, kad pasiliksiu čia, kol jūs apžiūrėsite medelius.

– Ką darysime? – sušnibždėjo Baltauodegė.

– Bėgsime namo! – kartu sušuko Šleputė su Plaušyte.

– Bet mums reikia eglutės! – tarė Petriukas.

Jis atidžiai stebėjo poną Lapiną ir matė, kad šis dairosi visur, tik ne į triušius. – Siūlau greitai išs rinkti, čiupti ją ir skuosti iš čia.

– Bet kaip mes ją nukirsime? – paklausė Baltauodegė.

– Pats ją nukirsiu, mieloji triušė, – atsakė ponas Lapinas.

– Jis mūsų klausosi, – sušnibždėjo Šleputė.

Tačiau Petriukas jautėsi drąsiai. Jis pastebėjo nedidelę eglutę, kuri buvo vos aukštesnė už jį ir gražiai atrodė.

– Prašom nukirsti štai tą! – šūktelėjo jis rodydamas į medelį.

Ponas Lapinas nusišypsojo, tada pakėlė nuo žemės kirvį ir užsimojo. Eglutė lengvai nusviro.

– Ateikite ir pasiimkite, – liepė jis triušiams.

Jie greitai nuliuksėjo ir čiupo medelį.

– Turime parsinešti eglutę namo, – tarė

Petriukas laikydamas jos viršūnę ir

jausdamas spyglius ant snukučio. – Imkite už kamieno.

Petriukas pajuto, kaip eglė pakilo į orą, bet pabandęs žengti tolyn negalėjo krustelėti iš vietos.

– Petriuk! – suspiegė Šleputė. – Jis mane sugavo!

Triušelis atsigręžė ir persigandęs pamatė, kad ponas Lapinas laiko nutvėręs Šleputę už uodegos. Juos apgavo!

